

en simpel og billig Forbring, som vel kan stilles, at der idetmindste er Een tilstede, som kan give ordentlig og usiagtig Bistand til Folk, som søge Oplysning; i hele Contoirtiden, der vel maa sættes fra N. 11—4. Men mærkeligt er det, at skjøndt flere Ministre have arbejdet med Kraft for at sætte noget Saadant igjennem, har det dog vist sig og viser sig den Dag idag, at det ikke altid lykkes. Der ligger heri en Opfordring for Thinget eller det eventuelle Udvalg til at anmode Regjeringen om i saa Henseende at sørge for, at Publicums Tare bliver fyldestgjort.

B. Christensen: Jeg kan ganske vist i Noget være enig med min ærede Ven, som nu fatte sig, men jeg maa tilstaae, at jeg i ikke saa ganske Lidet maa være forskjellig fra ham. Jeg er enig med ham, naar han beghjndte med at udtale, at man vist vilde gjøre Urret, dersom man bebrejdede den høitærede Finantsminister, at han først saa seent er fremkommen med dette Forslag. Efter hvad den høitærede Minister anførte, i Forbindelse med hvad man selv veed, nemlig at den forrige Session trak saa længe ud, og at Arbejderne efter denne have været saamange, kan eller bør man maastee ikke bebrejde ham Noget. Derimod tilstaaer jeg, at jeg ikke saa ganske kan være enig med den høitærede Minister i det Anlæg, han har givet, og den Maade, hvorpaa han har fremmet den foreliggende Sag. Jeg troer, at allerede ved den blotte Betragtning af Udkastet og fremfor Alt ved en Betragtning deraf i Sammenhæng med de Lovudkast, vi endnu kunne vente, og som staae i en væsentlig nær Forbindelse med dette Udkast, vil jeg neppe feile ved at sige, at de ikke burde stilles fra disse, men at den høitærede Minister burde have forelagt disse Love som et Hele. Jeg troer heller ikke, at et tilfredsstillende Resultat vil kunne ventes, forsaavidt Tilblivelsen af Loven er stoffet tilstede ved et Udvalg af Mænd, som man med al Agtelse for dem dog ikke kan friffende for, at have betragtet og maattet betragte Forholdene med nogen Gensidighed, som dog visnok maatte ønskes fjernet. Det forekommer mig derhos, at den ærede sidste Taler heller ikke har havt ganske Ret, naar han endog saa troede at maatte

nævne det kongelige Prærogativ som Noget, der indskrænkede vor Frihed i Burderingen af den nærværende Lov. Jeg troer, at der neppe vil være en Fleerhed her i Salen, som vil være enig i, at den Grundlovsbestemmelse, der tillægger Kongen udelukkende Ret til at kalde Ministrene og fordele Forretningerne mellem dem, kan strækkes videre end netop til Kaldelsen af disse Ministre, der sættes i Spidsen for Forretningerne, men ingenlunde saa vidt, at Forretningernes Ordning i Grupper efter deres Natur og Tjenestens Tare skulde være indbefattet derunder. Naar vi nu skulde gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, da kan det dog neppe mistjendes — skjøndt dette endnu mere gjælder om Udkastet med Hensyn til de underordnede Embeds- og Bestillingsmænd —, at der er ganske andre Hensyn end de egentlige Lønningsforhold, der væsentlig maae komme i Betragtning ved Burderingen af disse Forhold. Den ærede Taler har selv nævnt, at det var ønskeligt, om man kunde undgaae det saakaldte Omvøbsvæsen. Han vil vistnok være enig med mig i, at det ogsaa er at ønske, at den Reform eller Reorganisation, vi her skulle foretage os, kan ledes i Retning af at befordre Besparelser af Tid og Kræfter og fremfor Alt at befordre Udviklingen af Selvstyrelsen, og seer jeg hen dertil, maa jeg tilstaae, at jeg finder dobbelt Opfordring til at udtale, at det har forundret mig, at det foreliggende Udkast aldeles ikke har indladt sig paa disse Spørgsmaal, der ere af saa stor praktisk Betydning, og navnlig dette, om ikke de omhandlede Ministerier kunde og burde fritages for en heel Deel af det Omraade, som nu er lagt umiddelbart under dem. Den ærede sidste Taler har selv meent, at f. Ex. Brandvæsenet meget passende kunde gaae over til Communerne, og han vil vist heller ikke nægte, at det kan være et stort Spørgsmaal, om ikke andre Instituter, saasom visse Bevillingsforhold, Matriculsvæsenet og flere andre lignende Instituter ogsaa med Nytte for baade Staten og Borgerne kunde være at føre bort fra selve Ministerierne. Men Enhver seer dog, at Omfanget af den Forretningskreds, som man erkjender at maatte bevare for Ministerierne, maa have den meest væsentlige Indflydelse navnlig paa Tallet og